

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: Q.V.T. , narozený dne ...
bytem ...
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2018, č. j. MV-6868-6/SO-2018

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 28. 2. 2018, č. j. MV-6868-6/SO-2018, a usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27. 11. 2017, č. j. OAM-16513-7/PP-2017, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 12 228 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Řízení vedené o žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu pod sp. zn. OAM-16513/PP-2017 bylo zastaveno podle § 169r odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť žádost byla podána v době, kdy žadatel nebyl oprávněn k pobytu na území České republiky [usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27. 11. 2017, č. j. OAM-16513-7/PP-2017, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 28. 2. 2018, č. j. MV-6868-6/SO-2018].

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítá, že se žalovaná nesprávně vypořádala s odvolací námitkou týkající se oprávněnosti pobytu na území na základě potvrzení o probíhajícím řízení o povinnosti opustit území ČR.
3. Vzhledem k tomu, že zákonné ustanovení nikde nepojednává o praxi správních orgánů, kdy je účastníkům řízení vydáváno potvrzení o probíhajícím řízení, které osvědčuje legálnost pobytu cizince na území a cizinec je de facto povinen se zdržovat na území, nelze jeho pobyt označit za nelegální. Není vinou žalobce, že tato situace nebyla zákonem ošetřena. Důležitou skutečností je i fakt, že řízení o povinnosti opustit území bylo Ředitelstvím cizinecké policie v rámci odvolacího řízení zastaveno s odkazem na vedené řízení o povolení k přechodnému pobytu.
4. Vzhledem k uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 4. 5. 2018 žalobu odmítla jako nedůvodnou a v podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a spisový materiál. V řízení bylo prokázáno, že žalobce nebyl oprávněn podat žádost na území, neboť v době podání žádosti neměl na území žádným způsobem upravený pobyt. Podle názoru žalované byly splněny zákonné podmínky pro zastavení řízení o podané žádosti. Napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v ustanovení § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění rozhodnutí.
6. Závěrem žalovaná navrhla, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

7. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).
8. Soud ve věci rozhodoval v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť s tím žalobce i žalovaná souhlasili (žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 4. 5. 2018 a žalobce následně ve svém sdělení ze dne 2. 5. 2019).
9. Ustanovení § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, podle kterého bylo řízení o žádosti žalobce zastaveno, znělo: „*Usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec, který podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana České republiky nebo k trvalému pobytu podle hlavy IVa v době, kdy podle tohoto zákona není oprávněn pobývat na území, nebo v době platnosti výjezdního příkazu; to neplatí, pokud je*

žádost podána v době platnosti výjezdního příkazu vydaného poté, co cizinci uplynula doba oprávnění k pobytu na území uděleného osobě požívající doplňkové ochrany, nebo poté, co se svým prohlášením vzdal azylu“.

10. Dne 7. 12. 2017 Ústavní soud obdržel a pod sp. zn. Pl. ÚS 41/17 zapsal návrh skupiny 18 senátorů Senátu Parlamentu České republiky na zrušení mimo jiné ustanovení § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
11. Nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17 (ústně vyhlášeným dne 10. 12. 2018), Ústavní soud ustanovení § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 222/2017 Sb., zrušil dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů.
12. Ústavní soud došel k závěru, že napadeným zákonným ustanovením byla porušena ustanovení čl. 36 odst. 1 a 2 a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, přičemž u prvních dvou procesních záruk soudní ochrany jednotlivce nelze opomenout též porušení čl. 4 Ústavy České republiky, podle něhož jsou základní práva a svobody pod ochranou soudní moci, resp. shledal napadené ustanovení § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců rozporným s právem na přístup k soudu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a na soudní přezkum rozhodování orgánů veřejné správy podle čl. 36 odst. 2 této Listiny, obojí ve spojení s čl. 4 Ústavy České republiky, jakož i s právem na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 uvedené Listiny.
13. Nález Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17 (ústně vyhlášený dne 10. 12. 2018), byl ve Sbírce zákonů vyhlášen dne 21. 1. 2019 pod č. 16/2019 Sb.
14. Zrušující nález Ústavního soudu nevyvolává automaticky žádné důsledky v oblasti individuálních právních aktů vydaných na základě zrušeného zákonného ustanovení.
15. Za této situace ovšem došel Nejvyšší správní soud k tomuto závěru: „Zruší-li Ústavní soud některé ustanovení zákona pro jeho neústavnost, odpovídá principu oprávněného očekávání, aby soud v přezkumném řízení zrušil rozhodnutí správního orgánu, které se o ně opírá. Při přezkoumání zákonnosti rozhodnutí proto správní soud není vázán ustanovením takto zrušeného zákonného ustanovení, ale musí dbát nálezu Ústavního soudu; v takovém případě není rozhodující, že napadené rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno ještě před tím, než Ústavní soud zákonné ustanovení zrušil. Nezákonnost napadeného rozhodnutí pak správní soud zpravidla shledá v rozporu s předpisem vyšší právní síly, totiž s Ústavou.“ (rozsudek ze dne 13. 5. 2003, č. j. 7A 146/2001-29, publ. pod č. 2/2003 Sb. NSS).
16. Z odůvodnění předmětného nálezu Ústavního soudu plyne, že neústavnost ustanovení § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců tu byla po celou dobu jeho účinnosti. Ačkoli zdejší soud sám řízení o zrušení předmětného ustanovení nevyvolal, nemohl pominout tuto zásadní změnu právního stavu a trvat na formálním naplnění procesního předpisu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) při vědomí, že tím sice koná podle jeho textu, nikoli však smyslu. Zákon vnímá procesní nástroje, jimiž disponuje, nepochybně toliko jako prostředek vedoucí ke zjednání spravedlnosti. Nastala-li situace, pro niž je typický rozpor mezi rozumným řešením, na něž však není norma beze zbytku připravena, a řešením, jež sice lze pod text právního předpisu zahrnout, avšak jež vede toliko k nadbytečnému zatížení účastníků řízení novými řízeními (zde ústavní stížností), je třeba zvolit řešení, které by odpovídalo principu oprávněného očekávání, jež je součástí moderního pojetí práva. V daném případě byl prostor pro nápravu otevřen podáním žaloby a jde tak o situaci odlišnou od té,

kdy by žaloba podána nebyla, co se týče právních vztahů vzniklých před zrušením právního předpisu. Potvrzovat zákonnost rozhodnutí žalované při vědomí o neústavnosti celého postupu soud za rozumné řešení nepovažuje.

Rozhodnutí soudu

17. Vzhledem k výše uvedenému soud pro nezákonnost, která spočívá v rozporu aplikovaného zákonného ustanovení s uvedenými články Listiny základních práv a svobod (resp. ve spojení s uvedeným článkem Ústavy České republiky), zrušil napadené rozhodnutí (§ 78 odst. 1 věta první s. ř. s.) a zrušil i rozhodnutí (usnesení) správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo (§ 78 odst. 3 s. ř. s.), a současně vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalované (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
18. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, že ustanovení § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců je rozporné s čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (ve spojení s čl. 4 Ústavy České republiky), jakož i s čl. 10 odst. 2 této Listiny.
19. V tom, že v daném případě bylo aplikováno zákonné ustanovení, které bylo následně zrušeno Ústavním soudem pro rozpor s uvedeným články Listiny základních práv a svobod (resp. ve spojení s uvedeným článkem Ústavy České republiky), spatřuje zdejší soud závažný důvod pro přednostní projednání a rozhodnutí věci ve smyslu § 56 odst. 1 části věty za středníkem s. ř. s.

Náklady řízení

20. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **12 228 Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, tj. 1) převzetí a příprava zastoupení a 2) žaloba (6 200 Kč + DPH = 7 502 Kč), a nakonec z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu (600 Kč + DPH = 726 Kč). Právní zástupce žalobce je plátcem DPH, proto byly příslušné částky navýšeny o DPH. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 9. května 2019

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

